

1

Jakmile vejdu do společenské místnosti, všimnu si, že většina lidí včetně mě je napůl mrtvá. Vím ze spolehlivého zdroje, že povánoční depka je něco úplně normálního a že po „nejšťastnějším“ období v roce se dá očekávat tak trochu útlum, ale já nevnímám žádný rozdíl oproti tomu, jak jsem se cítila na Štědrý večer, na Boží hod nebo kterýkoli jiný den od začátku Vánoc. Jsem zase zpátky a je nový rok. Nic zvláštního se neděje.

Jen tak tu stojím. Becky si se mnou vymění pohled.

„Tori,“ osloví mě. „Vypadáš, jako by ses chtěla tak trochu zabít.“

Becky a zbytek naší party se roztahuje po otáčecích židlích kolem stolů s počítači. Vzhledem k tomu, že je první den školy v novém roce, všichni z šestáku se náležitě vyšvihli a načančali a já si okamžitě připadám nedostatečně.

Sklátím se do židle a moudře pokývám hlavou. „To je vtipný, protože je to pravda.“

Becky se na mě ještě chvíli dívá, ale doopravdy mě nevidí a pak se zasmějeme něčemu, co není vtipné. Potom

jí dojde, že nemám na nic náladu, a odsune se. Lehnu si na stůl a skoro usnu.

Jmenuju se Victoria Springová. Asi byste měli vědět, že si v duchu vždycky vymyslím spoustu věcí a pak jsem z nich smutná. Ráda spím a bloguju. A jednoho dne umřu.

Rebecca Allenová je v tuhle chvíli asi moje jediná opravdová kamarádka. Nejspíš je taky moje nejlepší kamarádka. Dosud si nejsem moc jistá, jestli spolu tyhle dvě věci souvisí. Becky Allenová je každopádně moc hezká a má dlouhatánské fialové vlasy. Když je někdo hezký a má fialové vlasy, tak obvykle přitáhne pohledy lidí. Ty pohledy na ní chvíli setrvají, což znamená, že se ve společnosti dospívajících stane všeobecně známou a nepřekonatelně populární osobností. Ten typ člověka, o kterém všichni tvrdí, že ho znají, i když s ním pořádně nikdy nemluví. Becky má na Facebooku 2028 přátel.

Právě teď se baví s další holkou z naší party, Evelyn Foleyovou. Evelyn je údajně „retro“, protože nosí rozčuchané vlasy a náhrdelník s trojúhelníkem.

„Jenže ta *nejzásadnější* otázka,“ hlásá právě Evelyn, „je to, jestli je sexuální napětí mezi Harrym a *Malfoyem*.“

Nejsem si jistá, jestli má Becky vůbec Evelyn v oblíbě. Myslím, že lidi obvykle jen předstírají, že mají jeden druhého rádi.

„Jen ve fan fiction, Evelyn,“ odmítne její teorii Becky. „Nech si prosím tě tyhle fantazie do svého blogu.“

Evelyn se zasměje. „No tak si to vem. Malfoy Harrymu nakonec pomůže, ne? Takže někde hluboko uvnitř je

to vlastně dobřej kluk. Tak proč Harryho celejch sedm let šikanuje? Totální skrývaná homosexualita.“ A s každým slovem tleskne. Moc jim to ale na váze nepřidá. „Je všeobecně známo, že lidi si utahujou z těch, co se jim líbí. S touhle psychologí se nedá polemizovat.“

„Evelyn,“ sjede jí Becky. „Zaprvé, já nenávidím tu pitomou fanynkovskou představu, že Draco Malfoy je nějaká krásná utrápená duše, co hledá pochopení a spásu. Zadržej, jedinej pár mimo kánon, kterej vůbec stojí za diskuzi, je Snily.“

„Snily?“

„Snape a Lily.“

Evelyn vypadá, že jí to hluboce urazilo. „Neuvěřitelný. Tak ty nechceš podpořit Draca Malfoye, a přitom prosazuješ Snapea a Lily. Drarry má aspoň realistickej potenciál.“ Pomalu potřese hlavou. „Jako, Lily si přece vybrala kluka, kterej byl sexy a vtipnej. Jako James Potter.“

„James Potter byl ukázkovej kretén. A hlavně se jako kretén choval k Lily, což je i podle J.K. úplně jasný. A hlavně – pokud na konci nemáš Snapea aspoň trochu ráda, tak ti absolutně uniká smysl celýho Harryho Pottera.“

„Kdyby se Snape a Lily dali dohromady, žádnej Harry Potter by nikdy ani nebyl.“

„A bez Harryho by Voldemort možná nespáchal to, víš co, masovou genocidu.“

Becky se otočí ke mně. Evelyn taky. Dojde mi, že teď jsem pod tlakem, abych taky něčím přispěla.

Narovnám se. „Takže ty tvrdíš, že smrt všech těch mudlů a kouzelníků byla Harryho vina, a proto by bylo vlast-

ně lepší, kdyby žádný Harry Potter neexistoval? Ani žádný knihy nebo filmy a tak?“

Mám dojem, že tohle celou jejich konverzaci totálně pohřbilo, takže zamumlám něco na omluvu, zvednu se ze židle a vyběhnu ven z místnosti. Občas fakt nenávidím lidi. Což je asi pro moje duševní zdraví dost blbý.

V našem městě jsou dvě střední školy: Dívčí lyceum Harveyho Greena, kterému se obvykle říká „Higgs“, a chlapecká střední škola Truham. Obě školy ale do dvou nejvyšších předmaturitních ročníků, dvanáctého a třináctého, kterým se souhrnně říká šesták, přijímají kluky i holky. Takže teď, když jsem ve dvanáctém ročníku, musím najednou čelit nenadálému náporu mužského plémě. Kluci jsou na Higgsu něco jako bájná stvoření, a pokud s nějakým chodíte, okamžitě vás to posune na samý vrchol společenského žebříčku. Ale ve mně osobně moc časté přemýšlení nebo mluvení o klucích vyvolává touhu si prostřelit hlavu.

A i kdyby mě takové věci zajímaly, díky našim úžasným školním uniformám tady stejně nemůžeme nikoho moc oslňovat. V šestáku už obvykle není povinná uniforma, ale šestáci na Higgsu ji nosit musí, a to pořádně odpornou. Dominantní barvou je šedá, což se k tomuhle nudnému místu perfektně hodí.

Dojdu ke svojí skřínce a najdu na dvířkách přilepený růžový papírek, na který někdo nakreslil šipku směřující doleva. Asi aby mi naznačil, že bych se tím směrem měla podívat. Podrážděně trhnu hlavou tím směrem. O něko-

lik skříněk dál je další růžový papírek. A na zdi na konci chodby další. Lidi kolem nich naprosto netečně procházejí. Co k tomu říct? Lidi nebývají moc všímaví. Takovéhle věci je příliš neberou. Nikdy se moc nepozastavují nad dějã vu, i když by to mohla být chyba v Matrixu. Chodí kolem bezdomovců na ulicích, aniž by si všimli jejich neštěstí. Nesnaží se nahlídnout do hlavy tvůrcům slasher hororů, ačkoli to všichni do jednoho musí být psychopati.

Strhnu papírek ze dveří skřínky a vydám se k dalšímu.

Někdy dělám přes den ráda věci, které ostatní lidi nezajímají. Mám pak pocit, že dělám něco důležitého, hlavně proto, že nikdo jiný to nedělá.

A teď je to podobné.

Růžové papírky se najednou objevují všude. Jak jsem říkala, nikdo si jich nevšímá. Všichni chodí okolo jako obvykle a baví se o klucích a módě a dalších nesmyslech. Holky z devátého a desátého ročníku se promenádují ve vyhrnutých minisukních a nadkolenkách vytažených přes punčocháče až do půli stehen. Holky z devítky a desítky vždycky vypadají tak spokojeně. Trochu je za to nenávidím. Na druhou stranu, já nenávidím celkem dost věcí.

Na předposledním růžovém papírku, co najdu, je šipka směřující nahoru nebo dopředu. Je přilepený na zavřené dveře počítačové učebny v prvním patře. Sklo ve dveřích je zakryté černou látkou. Tuhle počítačovou učebnu, místnost C16, loni zavřeli kvůli rekonstrukci, ale nezdá se, že by s ní někdo vůbec začal. Upřímně řečeno je mi z toho tro-

chu smutno, ale nakonec stejně otevřu dveře cé šestnáctky, vejdu a zase za sebou zavřu.

Podél zadní stěny se táhne jedno dlouhé okno. Počítače vypadají jako cihly. Totální krabice. Očividně jsem se právě propadla v čase do devadesátých let.

Na zadní zdi najdu poslední růžový papírek. Je na něm webová adresa.

SOLITAIRE.CO.UK

Pro případ, že žijete v jeskyni, nechodíte do školy nebo jste prostě zabeďnění, vám to vysvětlím. Solitaire je vlastně pasiáns, karetní hra, kterou hrajete sami se sebou. Většinu hodin informatiky jsem strávila právě hraním téhle hry a nejspíš to moji inteligenci prospělo víc, než kdybych dávala pozor na výuku.

V tu chvíli za mnou někdo otevře dveře.

„Panebože, tyhle počítače jsou tak starý, že by to mělo bejt trestně stíhatelný.“

Pomalů se otočím.

Za mnou stojí kluk a zavře za sebou dveře.

„Úplně slyším tu dechberoucí symfonii vytáčenýho spojení,“ pokračuje a přejíždí pohledem kolem sebe. Po několika dlouhých vteřinách si konečně všimne, že v místnosti není sám.

Vypadá úplně obyčejně, není ošklivý, ale ani žádný krasavec. Prostě obyčejný kluk. Nejnápadnější na něm jsou velké brýle s tlustými obroučkami, tak trochu podobné těm, co dostanete ve 3D kině a co z nich děcka vy-

máčknou skla a pak je jen tak nosí a myslí si, bůhvíjak ne-vypadají cool. Bože, fakt nenávidím, když někdo nosí takovéhle brýle. Tenhle kluk je navíc vysoký, má pěšinku na straně, v jedné ruce drží hrnek a v druhé kus papíru a školní diář.

Upřeně se mi zadívá do tváře a najednou vytřeští oči tak, že jsou dvakrát větší než normálně. No fakt. Skočí ke mně jako napružený lev, až zavravorám dozadu ve strachu, že se mě snad chystá rozmačkat. Nakloní se ke mně tak blízko, že jeho tvář je sotva pár centimetrů od mé. Skrz ta směšně velká skla jeho brýlí a svůj vlastní odraz v nich si všimnu, že má jedno oko modré a jedno zelené. Heterochromie.

Zuřivě se na mě zašklebí.

„Victoria Springová!“ zajásá a jeho paže vyletí do vzduchu.

Nic neříkám, nic nedělám. Bolí mě hlava.

„Ty jsi Victoria Springová,“ zopakuje. Strčí mi pod nos ten svůj kus papíru. Je to fotka. Jsem na ní já. A pod ní malými písmenky: Victoria Springová, 11A. Tenhle obrázek býval na nástěnce vedle sborovny. Loni jsem byla předsedkyní třídy. Hlavně proto, že nikdo jiný to dělat nechtěl, takže to padlo na mě. Všichni předsedové tříd se museli vyfotit. Moje fotka je dost strašná. Ještě na ní nemám ostříhané vlasy, takže vypadám jako ta strašidelná holka z *Kruhu*. Jako bych ani neměla tvář.

Podívám se mu přímo do modrého oka. „To jsi sundal z nástěnky?“

Kluk o krok ustoupí a vycouvá z mého osobního pro-

storu. Na tváři má pořád přilepený ten přiblblý úsměv. „Slíbil jsem někomu, že mu tě pomůžu hledat.“ Poklepe si diářem na bradu. „Kluk, blondák... v úzkejš kalhotech... vypadá, jako by ani nevěděl, kde je...“

Já neznám žádné kluky a už vůbec ne blondáky, co nosí úzké kalhoty.

Pokrčím rameny. „A jaks věděl, že budu tady?“

Kluk taky pokrčí rameny. „Nevěděl. Šel jsem sem kvůli tí šipce na dveřích. Přišlo mi, že to je dobře záhadný. A pak tu najdu tebe! To je ale úžasnej zvrát osudu, co?“

Usrkne si z hrnku. Začínám si říkat, jestli náhodou nemá nějaké mentální problémy.

„Už jsem tě někde viděl,“ oznámí mi, aniž by se přestal usmívat.

Přimhouřím oči a prohlédnu si ho. Jasně, asi jsem ho už musela potkat někde na chodbě. Ale tyhle příšerné brýle bych si přece zapamatovala. „Já myslím, že já jsem tebe ještě nikdy neviděla.“

„To mě nepřekvapuje,“ ušklíbne se. „Jsem ve třináctým ročníku, takže mě nemáš moc kde potkat. A přišel jsem sem teprve loni v září. Do dvanactýho ročníku jsem chodil na Truham.“

To všechno vysvětluje. Čtyři měsíce pro mě nejsou dost na to, abych si něčí tvář uložila do paměti.

„Takže,“ poklepe kluk na ten svůj hrnek. „Co se tady děje?“

Ustoupím stranou a vlažně mávnu rukou směrem k papírku na zadní stěně. Můj společník se natáhne a sundá ho.